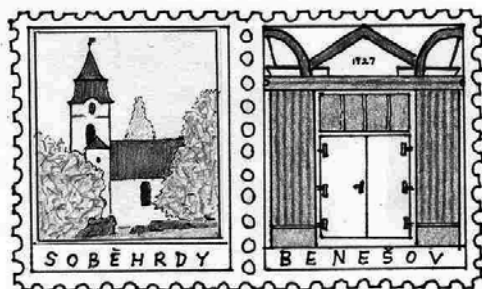

ČÍSLO 106 (1/2021)

BŘEZEN 2021

Věstník evangelických sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

ÚVODNÍK

Milí čtenáři Věstníku evangelických sborů na Benešovsku!

Čtu si zpětně úvodník z listopadu loňského roku a mám dojem, že některé věty bych mohla opsat. Ten zvláštní rok se přelévá do druhého, jiný režim pokračuje. Příroda si však jede po svém a kalendář také platí. To znamená, že se připravujeme na Velikonoce. Přípravě na Velikonoce neříkáme advent, ale doba postní. Je delší – trvá 40 dnů a její význam a historie slavení Velikonoc je pěkně popsána na <https://postni-doba.webnode.cz>.

Toto číslo připravujeme s úmyslem nabídnout ztišení a slavení v tištěné verzi, pro nás, kteří jsme a budeme doma i v dalších týdnech. Doporučujeme číst postupně v příslušné dny a tak slavit Velikonoce s celým křesťanským světem. Vždyť celý svět prožívá půst jako nikdy dosud. Kéž je nám všem vposledu k užítku, kéž v nás probouzí pokoru a vůli ke smíření.

MS

POSTNÍ OBDOBÍ

Probud' se a posilni to, co ještě zůstává a je už na vymření!
(Zj 3,2)

Na začátku postní doby se často mluví a píše o tom, že se nemáme postit lidem na očích, protože se postíme kvůli Bohu, a

nikoli kvůli lidem. Už léta si dělám takový malý soukromý průzkum ohledně toho, jak se v různých evangelických rodinách prožívá čtyřicetidenní postní doba.

Církev ji zná už od 3. století jako období, kdy se Kristovi následovníci v touze stále více se připodobňovat svému Mistru a Spasiteli připravují na Velikonoce. Vrcholem této přípravy se v některých církvích v rámci bohoslužeb koná připomínka křestních závazků vpředvečer neděle Vzkříšení: Bílá sobota bývala totiž tradičním dnem, kdy se do církve křestním obřadem přijímali ti, kteří se na něj už dlouho připravovali.

Dnes se o velikonoční vigílii ti, kdo byli pokřtěni jako děti, soustředí na svou dospělou víru. Ti, kdo byli pokřtěni jako dospělí, si připomínají, svou dosavadní cestu. Všichni zjišťují, „kolik jejich skutkům chybí před Bohem“ (Zj 3,2), zkoumají, jestli nesešli z cesty a oprašují to, co v jejich víře zanesl čas, zavalily starosti, rozmělnil každodenní kolotoč všech možných povinností a dobrovolností. Jak to stojí ve vzkazu adresovanému církvi v Sardách: „rozpomeň se, jak jsi mé slovo přijal a slyšel, zachovávej je a čiň pokání“ (Zj 3,3).

Výsledkem mého postního průzkumu je ovšem to, že většina evangeliků během postu zřejmě nedělá nic. Někteří nedělají nic proto, aby nevypadali jako katolíci – mimochodem tzv. katolíci evangelických představ už zčásti žijí právě jen v těch evangelických představách. Například papež František ve své letošní promluvě na Popeleční středu mj. řekl: „Postní pouť se nezakládá na našich silách. Nikdo se s Bohem nesmíří vlastními silami. ... K Bohu nás nenavracejí naše schopnosti ani zásluhy vystavované na odiv, nýbrž nabízená milost, kterou můžeme přijmout.“

Druzí nedělají nic proto, že půst jako součást církevního roku není od Boha, ale od lidí. To je určitě pádný argument. A kdyby křesťané u nás nebyli v takové menšině, mohli by ti, kteří by chtěli tradiční termín postu přece jen prosadit, třeba sepsat petici, aby se začátek postu podložil nějakým nezpochybnitelným úkonem, jako je například podání daňového přiznání. Leckdo by pak na nějaký čas omezil jídlo, zábavu či nakupování zcela spontánně a možná by se pak takový půst dal teologicky podpořit ještě dodatečným veršem „dávejte, co je císařovo, císaři“.

Církevní rok si ovšem stará církev nevymyslela kvůli Bohu, ale kvůli nám. Abychom od adventu k adventu prošli vším, co je pro náš život víry důležité: od příchodu Ježíše Krista po seslání Du-

cha svatého a Díkčinění. Aby nám neděle nezevšedněly, aby nebyly všechny stejné, jestli půjdu do kostela dnes, anebo až za čtrnáct dní, protože je to stejně jedno. Máme to ještě tak? Ne? A pokud nemáme dny, kdy se spolu se svými nejbližšími bratry a sestrami, se společenstvím svého sboru, radujeme a kdy spolu naopak sdílíme bolest ze stavu světa a naší duše – není to špatně?

Spolu s odlukou církve od státu se v naší církvi objevilo nové, stále znovu přetřásané téma: peníze. Jako by peníze byly alfa a omega. Jako by peníze determinovaly, určovaly všechno ostatní. Jako by náš hlavní problém byl v tom, jestli budeme moci mít svého celofaráře; jestli se tenhle sbor sloučí s tamtím a tamten zase s jiným; jestli je lepší mít faráře s některým jiným sborem napůl, anebo jestli je lepší mít faráře vlastního, ale s civilním zaměstnáním atd. Ale je to opravdu tak? Není naše tzv. obětavost teprve *výsledkem* našeho vztahu 1) k Pánu Bohu a 2) k církvi?

Slyšela jsem, že když pavouk tká síť, nejdřív vytvoří nosné vlákno a teprve potom buduje paprsky a spirálu, která je vyplňuje. Potrhanou síť pak různě spravuje, ovšem kromě jednoho případu: když se poškodí nosné vlákno. Když se poškodí nosné vlákno, pavouk to balí a jde snovat jinam. Řekla bych, že s naší církví a s našimi sbory je to zrovna tak: pokud se poruší, vytratí to nosné, a to je náš osobní vztah k Bohu, můžeme to celé zabalit a vůbec se nemusíme namáhat s únavným spravováním: bylo by to stejně na nic. A naopak: pokud budeme jako sbor tvořit živé společenství, pokud budeme umět sdílet to, co nás spojuje, a vnímat to, čím se jeden od druhého lišíme, jako bohatství a ne jako nehoráznost, poplynou potřebné peníze do sborové pokladny samy. Většinou totiž nejsme chudí. Jen své peníze investujeme do věcí, kterým ve svém životě přikládáme větší váhu. Půst je mimo jiné i možnost znovu zvážit takové praktické otázky, jako je salár či příspěvky do sbírek.

Chtěla bych vás pozvat k tomu zkusit během zbývajících postních dní dělat věci jinak – a čerstvě. Tak, abychom v naší zbožnosti – jak to stojí ve vzkazu církvi do Sard – *probudili a posilnili to, co ještě zůstává* – to pavoučí nosné vlákno. Zapomeňme na to, co kdo jak dělá (anebo co si myslíme, že dělá), zapomeňme na to, že se postí katolíci a Boha chválí evangelikálové, protože pokud se budeme pořád s někým srovnávat, budeme nakonec zcela bez barvy a zápachu, a zmizíme-li z povrchu zemskému, nikoho to

nebude mrzet. Opustíme představu Hospodina jako velkého dietetika, který nám pomáhá vejít se do loňských plavek, a vezměme půst jako období, kdy máme jít do sebe: máme přemýšlet a hledat to, co nás odděluje od Boha; co nám brání, abychom s ním byli plněji spojeni, měli k němu bližší vztah.

Tolikrát už jsme si říkali, že bychom si měl vyhradit pevný čas na modlitbu, a nikdy jsme to neudělali. Že bychom se chtěli lépe vyznat v Bibli, a nikdy jsme se k tomu nedostali. Že se bude ohleduplněji chovat k Božím stvoření, a zase nám do toho něco přišlo. Že častěji zavoláme někomu, kdo je nemocí či stářím uvězněn mezi čtyřmi stěnami, a pak jsme to v každodenním shonu nestihli.

Nemusíme všichni dělat totéž, vždyť nejsme výsledkem sériové výroby, ale Boží svobodné stvořitelské práce. Ale smysl by měl být v tom, že si vyhradíme víc času a energie na Boha. Vyčerpaný člověk snadno přeslechne jemný Boží hlas. Kdo je trvale přepracovaný, ať se postí tím, že bude spát o půlhodiny denně víc. Kdo je fascinován dračí hlavou monitoru a vystresovaně se dívá, jak místo každého vyřizeného mailu přibývají dva nové, ať si nařídí každodenní krátkou procházku a všimá si při ní všeho krásného, co jsme si nemuseli vymailovat. Kdo má potíže s osobní modlitbou, ať si určí deset minut denně – ráno, přes spaním, ze začátku stačí chvilka. Kdo nevezal Bibli léta do ruky, ať si každý den přečte jeden oddíl z evangelia a přemýšlí o něm. To jsou všechno malé kroky – ale právě o ty na té čtyřicetidenní postní cestě jde. Abychom si vyčistili své duchovní uši a slyšeli, co praví Duch nám a naší církvi. Jak říká jeden kněz, abychom měli „ušaté srdce“, které je vyladěno na Boží vysílání, které naslouchá potřebám druhých lidí, které ty potřeby vkládá do své přímluvné modlitby.

Zanedlouho to bude celý rok, co více či méně žijeme v pandemickém režimu. Je trochu paradox, že zatímco loňský rok synodní rada vyhlásila rokem zbožnosti, ten letošní má pro nás být rokem společenství. Ale v tom je právě možné kouzlo naordinované postní doby: víme, že ve své snaze nejsme sami, protože ti, které známe, i když se s nimi třeba teď nemůžeme potkat, jdou postní pouští spolu s námi, že tak jako my objevují, zjišťují, opravšují. A jdou s námi i ti, které neznáme – na všech kontinentech. To je obrovská posila. Stav světa není beznadějný, protože všude se křesťané – jak zní ta klasická trojice – modlí, postí a dávají almužnu.

Jak praví prorok: „Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšš milosrdný. (Jl 2,13). Neklouzejme po povrchu, netrhejme ostentativně něco, co by se stejně roztrhalo, jděme do hloubky, na dřev. Protože ten, „kdo zvítězí, bude oděn bělostným rouchem a jeho jméno nebude vymazáno z knihy života“ (Zj 3,5).

Šárka Grauová

VELIKONOČNÍ TÝDEN

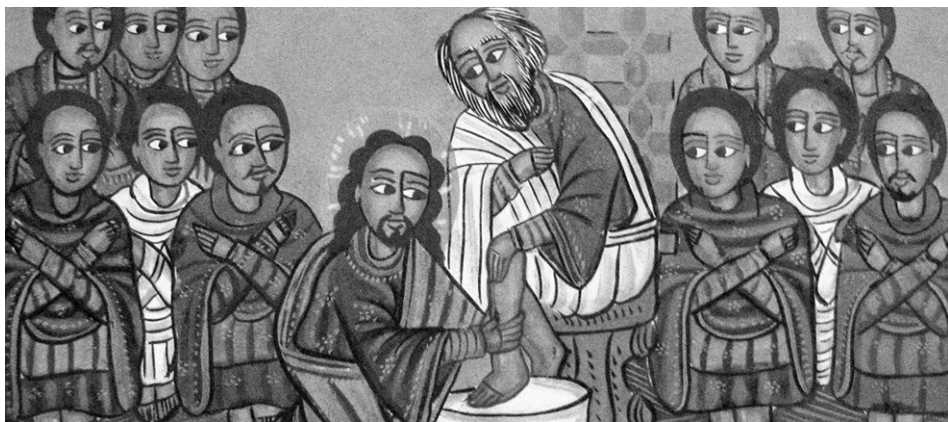

Hospodské povídání o Zeleném čtvrtku

(věnováno Svátovi Karáskovi)

Žily byly doby, kdy se ještě choďovalo do hospody. A tam se vedly řeči. Jednou jsem se objevil v černilovské hospodě a už od dveří slyším: nazdar faráři, ty nám jdeš zrovna do rány. No, to snad né, zrovna tobě bych do rány přijít nechtěl. – Ale, né, to se jen tak říká. Posad' se, dej si něco na mě a poslouchej. Máme tu s chlapama takovou debatu, proč se říká Zelenej čtvrtek. No, od travičky zelený to asi nebude, zrovna letos je ještě bílo. – No a od komu se nelení, tomu se zelení asi taky ne, když tu tak pořád vysedáváš... – Hele, hele. Napij se a povídej. – No, Zelený čtvrtek máme akorát my a Němci. Ani Slováci nebo Poláci? Ale jó, Slováci

jó, ale ty nepočítám a Poláci mají Wielki Czwartek a ostatně Slováci používají taky Velký štvrtok, kromě Zeleného. Ale o to tady vůbec nejde. – Počkej, počkej, jen neuhýbej, mě to zajímá. – No tak dobře. Tak poslouchej. Jeden z latinských názvů je *dies viridium* a německy je to *Tag der Grünen*, den zeleně nebo tak něco. No a z toho je ten Zelený čtvrtek. Ale o ten tady fakt nejde. – To už jsi říkal. Tak vo co tedy gou? – No v Bibli je takovej příběh, jak Ježíš myje nohy svým učedníkům. – Cože?! No to byl teda pěkně cáklej. Jako nějaký sluha nebo co. Vždyť von byl něco jako farář. A tady vystupuje jako nějaký otrok. – Ale vůbec ne! Přesně naopak. Jako absolutně svobodnej člověk, kterej dělá, co opravdu chce a pro co se sám rozhodl. Nenařídil mu to žádný šéf, ani manželka, ani to nedělal pro prachy, prostě dělal to proto, že si myslel, že to dělat má a že to dělat chce. A že to má smysl. Tečka. – No já bejt jeho učedník, tak mu to rozmluvím... – Správně! Však taky Petr vyskočil a povídá mu, že to není práce pro něj, že pro to tady není; on že má jiné poslání, a ne mejt někomu nohy. Jenomže Ježíš mu povídá, tak fajn, když ti neumeju nohy, už nebudeš víc můj kámoš. Toho se Petr zalek a povídá, tak to mě klidně třeba zlej od hlavy až k patě, ale tvůj kámoš bejt chci.

– No dobře. Ale stejně nechápu, proč to teda ten Ježíš dělal? – No třeba jim tím chtěl něco naznačit. Co mají dělat, jak se mají chovat. Chlapečci, za chvíli tady s váma nebudu, tak se naučte navzájem si pomáhat, jedni druhých břemena nést a všem se vám bude žít mnohem líp, i když to třeba zdánlivě nemá logiku. – Aha, asi jako když ty skládáš uhlí a řežeš dříví na faře. Jenomže to

nikoho nedojme, prostě si řeknou, ať maká, když je blbej. Já bych jim to prostě v kostele nařídil a basta. Přece seš farář! Né? – Jó a jak by se jim to asi líbilo? Jako tobě, když ti komunisti nařizovali pracovní soboty nebo jít s mávátkama na prvního máje. To bys fakt chtěl? A mimochodem, tobě někdo nařídil, že máš za mě dneska zaplatit, nebo to bylo tvoje rozhodnutí? – Ale to je přece něco jinýho, to jsou moje prachy. – Jasně. Tvoje prachy a tvoje ruce, kterejma sis je vydělal a tvoje nohy, který tě do tý práce donesly, že? – No jó, to je ale něco jinýho, ty seš můj kámoš. – No ale voni taky byli Ježíšovi kámoši. Vždyť jim to přece jasně řek. A lidi ve sboru jsou přece zase moji kámoši. Každěj je něčí kámoš, tak bysme si měli všichni navzájem pomáhat a líp by se nám všem žilo. – No, já ti pořád nevím, možná to fungovalo za těch Ježíšovejch časů. Ale dneska?....

No nic, pěkně se to žvaní, ale já už musím letět. Taky se zajímat o řádné členy sboru, a nejen nějaké hospodské povaleče. Ale abys viděl, jak to pěkně funguje, tak příště platím já! – Ale to je něco jinýho. – Jasně. Já vím. Ty seš můj kámoš. Tak čau. A přijď v neděli do kostela. Tohle tam budu říkat. – To nejde, tam chodí tchýně. Tej by asi jeblo....

Josef Bartošek

VELKÝ PÁTEK - bohoslužby

Ve jménu Boha Otce, i Syna, i Duchu svatého!

Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech.
(Iz 53,3-6)

Modlitba: Hospodine, Pane náš, vztahujeme se dnes k samému středu a prameni tvého tajemství. Události pátečního dne a pá-

teční noci jsou pro nás plné tajemství, které se nám často těžko chápe. Jsou to události smutné, plné otázek, pochyb, ale i naděje. Vynořují se před námi otázky o hříchu, o smrti, o životě. Pane Ježíši Kriste, prosíme tě, otevři svým svatým Duchem naši mysl i srdce a daruj nám duchovní porozumění. Dej, ať každý z nás zaslechne, co slyšet má. Dotkni se nás. Amen

1. čtení: Jan 3,1-21

Píseň: EZ 502 - V pokoře srdce svého

2. čtení: Jan 19,38-42: *Potom požádal Piláta Josef z Arimatie - byl to Ježíšův učedník, ale tajný, protože se bál Židů - aby směl Ježíšovo tělo sejmout z kříže. Když Pilát k tomu dal souhlas, Josef šel a tělo sňal. Přišel také Nikodém, který kdysi navštívil Ježíše v noci, a přinesl sto liber směsi myrhy a aloe. Vzali Ježíšovo tělo a zabalili je s vonnými látkami do lněných pláten, jak je to u Židů při pohřbu zvykem. V těch místech, kde byl Ježíš ukřížován, byla zahrada a v ní nový hrob, v němž dosud nikdo nebyl pochován. Tam položili Ježíše, protože byl den přípravy a hrob byl blízko.*

Kázání:

Zvláštní zpráva o pohřbu. Žádné slzy, žádný pláč, žádné dojetí. Věcná, suchá informace. Jako by ani nešlo o nic tak vážného a bolestného. Jen kdo, co, proč. Přišel, viděl, pohřbil. Přitom to muselo být dění plné emocí!

Autor Janova evangelia už ví, že přijde neděle. My to také víme. Ale zůstaňme chvíli s nimi v tom smutku, napětí. Zůstaňme chvíli s Josefem z Arimatie, Nikodémem a mrtvým Ježíšem.

O Josefu z Arimatie píší všechna čtyři evangelia, ale dozvídáme se pouze to, že přišel, vzal tělo a pohřbil je. Jan nám ještě řekne, že to byl Ježíšův tajný učedník, protože se bál Židů. Ale byl jediný, kdo sebral odvalu a požádal Piláta o Ježíšovo tělo. A dal Ježíšovi svůj hrob. Co já dávám Ježíši?

Ježíš ležel v hrobě jen tři dny. Není to krásná zpráva, že hrob potřebujeme jen dočasně? Jen na chvíli? Hrob není konečná na konci života. To ale Josef ještě neví. Zatím je pátek.

Ten druhý je Nikodém. O něm píše jen Jan. Nikodém není zapálený křesťan ani odvážný svědek, zdaleka všemu nerozumí. Je váhavý, než požádá Ježíše o rozhovor, dlouho si to rozmýšlí. Přichází v noci. Možná nechce být viděn. Možná už nemohl spát, jak měl plnou hlavu otázek.

Mistře, s tebou musí být Bůh, jinak bys nečinil taková znamení. Musíš se narodit znovu, Nikodéme.

Jak narodit znovu? Co tím myslíš? Jsem přece dospělý, hotový člověk. Farizej, člen židovské rady. Víš, co mě to stálo úsilí, odvahy, překonání sebe sama, abych za tebou přišel? Jak narodit znovu?

Skrze vodu a Ducha působí Bůh. Jsi na dobré cestě, Nikodéme. Dobře, že jsi přišel. Zůstaň otevřený novým věcem. Nepřemýšlej o tom tolik, nehledej viditelné důkazy, přijímej srdcem. Bůh posílá svého Syna, abys žil. Ne jen tady teď, dočasně, omezeně, smrtelně. Ale věčně. Zůstaň otevřený. Dostaneš dar víry, dostaneš život.

Nevíme, jak moc tenkrát v noci Nikodém pochopil Ježíšova slova. Ale za nějakou dobu po tomto rozhovoru byl jediný, kdo měl odvalu a na zasedání židovské rady se ozval na Ježíšovu obranu: „*Odsoudí náš zákon někoho, aniž ho napřed vyslechne a zjistí, čeho se dopustil?*“ (J 7,51). A jeho hlas byl vyslyšen.

A teď přijde Nikodém s tím množstvím vonných mastí k Ježíšovu mrtvému tělu. Takto evangelista Jan popisuje Nikodémovu cestu ke Kristu.

Jak bychom my popsali svoji cestu ke Kristu? Které okamžiky, která zastavení považujeme za převratná v našem životě víry? A která by zapsal nějaký náš životopisec? I když samozřejmě víme, že evangelium není životopis ani Ježíše, ani nikoho jiného.

Jaká je naše cesta k víře? Přiznávám se, že velikonočním událostem úplně nerozumím. Proč Ježíš musel zemřít za nás? Proč to nešlo bez té kruté smrti? Co to znamená, že Bůh dává svého Syna? Rozuměl tomu Nikodém, když mu to tenkrát v noci Ježíš říkal? *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (Jan 3,16). Nešlo se té bolesti, smrti, kříži vyhnout, obejít ji? Tak jak to tenkrát navrhoval jeho učedník Petr, když Ježíše zrazoval od cesty do Jeruzaléma, kde ho čeká smrt?

Nikodém asi pochopil, že kříž se obejít nedal. A tak koupil vonné masti, to poslední, co ještě Ježíšovi může dát, a přišel ho pohřbit. Smutně jde udělat práci, která je potřeba. Mistře, před smrtí jsem tě nedokázal zachránit, odpusť, aspoň tě důstojně pohřbíme. Ježíš, který byl Bůh i člověk, umřel. Zbývá jedině ho pohřbit. Nikodém přináší vonné masti.

Jaká je naše cesta ke Kristu? Nesmělé kroky, otevírání očí, váhavost? Nebo otřes, náhlé probuzení? Bloudění, scházení z cesty, okliky. Otázky, úsilí věci pochopit? Někdy nával radosti, naděje, o kterou se často nedokážeme rozdělit?

Nikodém na mě působí sympaticky. Hledající člověk, váhavý, ale také opatrný. Dlouho přemýšlel, co je ten Ježíš zač, jak rozumět jeho slovům a činům. Možná si chodil poslechnout Ježíšovy promluvy a kázání. Slyšel o jeho zázračných činech. O tom, jak se stýká s hříšníky, jak pomáhá slabým, jak jim dodává sílu a naději. Až jednou v noci sebral odvahu a šel. Dlouho váhal, ale cestu k Ježíši našel.

Nikodém se asi nestal jedním z těch, kdo tvořili zástupy kolem Ježíše. Šel svou vlastní cestou. Jeho místo a jeho úloha byla jiná. Jakýsi anonymní křesťan. Myslím, že Ježíš mu nedal spát ani po tom, co ho s Josefem vložili do hrobu. Kdy a jak, jestli vůbec, se Nikodém dověděl o vzkříšení? Ne, tady nejde o dovědění, zajímalo by mne, jestli zpráve o vzkříšení uvěřil. Nevíme. Věříme té zprávě my?

Je Velký pátek. Stojíme s Nikodémem u kříže. U mrtvého těla. Skláníme se, přinášíme sebe, své viny. Chtěli bychom je vložit s Ježíšem do hrobu a s ním vstát už bez nich. Pohřbit hříchy. Pohřbit to špinavé a zlé, co vychází z nás nebo co se na nás nalepí jako těžké bahno. To nám může pomoci jedině Ježíš. Pomoz, Pane. Vezmi to na sebe. Staň se nám mostem k Bohu. Chceme pohřbit strach a žít nadějí. Věřit, že hrob budeme potřebovat jen dočasně. Chceme pohřbit smrt a žít. Nově, jinak, z Ducha. Dej nám žít z Velikonoc, Bože. Amen.

Píseň: EZ 320 – Ó hlavo plná trýzně

Modlitba: Pane Bože, pro Ježíše Krista náš dobrý Otče, děkujeme ti za to, co se pro nás v tyto dny stalo. Rozumíme tomu jen zčásti,

ale věříme, že to vše bylo z veliké lásky k nám. Chceme se ve svých životech dát ovlivnit láskou a pokorou tvého Syna, Ježíše Krista.

Prosíme v této chvíli za všechny, kdo jsou vystaveni nějakému utrpení. Prosíme za všechny nemocné, umírající. Prosíme za nevléčitelně nemocné a postižené, za ty, kteří trpí velikými bolestmi, i za ty, kteří si svůj stav ani neuvědomují. Prosíme také za ty, kteří o ně pečují. Dávej jim sílu a nadějný výhled do budoucnosti. Amen.

Poslání: (1 K 1,18) Slovo o kříži je bláznovství těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží. Amen.

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého nechť zůstává stále s námi.

Píseň: EZ 308 (1-7) Jezu Kriste, štědrý kněže

Připravila Pavla Jandečková

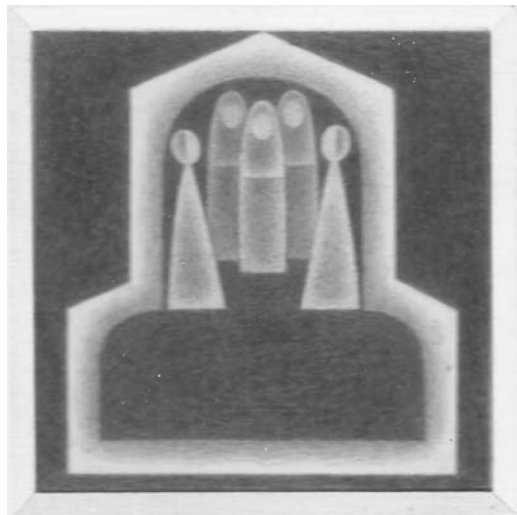
NEDELE VZKŘÍŠENÍ

Modlitba: Hospodine, ty víš, kdo jsme. Lidé s dobrým svědomím i lidé se zlým svědomím, spokojení i nespokojení, roztěkaní i soustředění, lidé rozjásaní radostí ze vzkříšení, jistí i nejistí.

A víš, odkud přicházíme, z kruhu lidí i z osamělosti, z pohody i z tísně, z domu, kde se všichni radují ze Vzkříšení i z domu, kde jsme na tu radost sami...

Nyní jsme všichni před tebou. Ve své různosti jsme stejní v tom, že bychom bez tvé lásky k nám byli ztraceni. Nikdo před tebou ani jeden vůči druhému nemáme přednost. Jsme stejní také v tom, že nám všem je zaslíbena a darována tvá milost ve tvém Synu, našem Pánu a bratru Ježíši Kristu.

Jsme tu, abychom tě oslavovali tím, že tě necháme k sobě mluvit. O to, abychom tě slyšeli, o to, aby k tomu v tuto chvíli došlo, tě prosíme ve jménu tvého Syna, Ježíše Krista.

Jan 20,1-18

První den po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen. Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu. Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna,

ale dovnitř nevešel. Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých. Oba učedníci se pak vrátili domů.

Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupují k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“

Co z Mariina hledání je důležitého pro nás? V Marii se odráží naše hledání. Naše každoroční hledání. V jaké situaci nás letos zastihly Velikonoce? Co z toho, co se stalo v té zahradě plné

tajemství, je pro nás dnes platné? Zahrada láká svým tajemstvím a je ho stále dost pro nové a nové objevování. Je to tajemství, které vybízí: Rozlušti mě! Každý z nás musí hledat odpověď znovu a znovu, sám za sebe. Někdo s Janem koukne a vidí a stačí mu to. Někdo s Petrem koukne, nevidí a jde od otázky pryč. A někdo s Marií bloudí po zahradě a neví, ale nevzdává se.

Otázka po tajemství zahrady je opravdu nenápadná a tichá a přitom tak důležitá. I líčení události je ostatně velmi tiché a obyčejné a mluví o důležité věci. Muži odění v zářícím rouchu zvěstují vzkříšení, tak v Lukášově evangeliu. Zemětřesení, anděl Páně odvaluje kámen a pak si na něj sedne a vyčkává příchodu žen, v Matoušově evangeliu. Mládenec v bílém rouchu mluví o vzkříšení, Marek. U Jana není nic. Jenom hrob a ještě prázdný, je ráno po sobotě, ptáci zpívají, začíná být vedro, život jde i po pátku dál, všechno je, jak to bylo včera. Jan chce zdůraznit tajemství – proto žádný rachot, žádní andělé na uvítanou. Snaží se, člověče, přijít na tajemství sám! Možná se stejně jako Magdalena ve svém hledání cítíme sami. Ani autority nepomohly, ani přátelé nepomohli. Vše bylo všední a stejně jako včera. Hledání tajemství zahrady si totiž musí projít každý sám. A nikdo mu nemůže pomoci. A přitom na odpovědi záleží.

Marie je inspirativní svou houževnatostí. Marie hledá, a to vytrvale. I když se zdá, že to fakt nemá smysl. A že se někdy zdá, že ptaní se po událostech v zahradě postrádá smysl. Marie se nevzdává. Za žádnou cenu se nevzdává. Její otázka musí být vyřešena. Marie je vytrvalá, narozdíl od Petra nezahazuje otázku.

Marie je zavalená emocemi. Její otázka a události kolem ní jsou nabitě emocemi. Namísto těla našla jen otevřený hrob a pár pláten. Myslím, že nepotřebujeme mnoho fantazie, abychom se do její situace vžili. Každý z nás zažil, jaké to je, pohřbit někoho blízkého. Jen doufám, že nikdo nezažil to, co Marie, jak strašné je, když není tělo, když není možné milovaného pohřbit. Přes ty návaly emocí zůstává Marie otevřena pro řešení situace. Její otevřenost je velice důležitá. Nedat se zahlušit vlastními emocemi a zůstat otevřená pro to, co může přijít. Důležitá věc.

Všechno, co Marie to ráno viděla, jí k ničemu nebylo, ani autority mezi učedníky, ani andělé v hrobě, ani ten kratičký rozhovor se zahradníkem. Sama musela objevit tajemství zahrady.

Kde je Bůh, když ho hledáme? Kde byl Ježíš, když ho Marie hledala? Když plakala, když mluvila s anděly, když se ptala

postavy. Celou dobu byl s ní. Provedl ji hledáním tajemství do místa, kde ho mohla poznat. A vše připravil tak, aby ho opravdu mohla poznat. Zbytek byl na Marii. Pozná ho, nebo ne? Když nic nezafungovalo, oslovil Marii jménem. Jméno – to je všechno, co člověk před Bohem vlastně má. Znáť něčí jméno znamená znát jeho duši, jeho osobnost. Ježíš znal Mariino jméno tak, jak zná Bůh jméno každého z nás. A právě tak ji oslovil.

Marie je také ukázka hledače. Hledá na správném místě, ve správnou dobu, přesto hledá podle svých představ. To děláme také, hledáme Ježíše ve správnou chvíli na správném místě – ale někdy jinak, než on je přítomen. A teď před Marií stojí - to tělo, které chtěla ještě jednou vidět, ještě jednou obejmout. Je živý. V tom je ten háček. Šla obejmout mrtvého, ještě jednou naposledy ho mít pro sebe a on chodí po zahradě a je nepřivlastnitelný jako vždycky.

Marie je příkladem i ve svém realismu, logice a jasném úsudku. Spolehla se na své oči, které viděly Ježíše.

Kdo hledá v příběhu tajný kód, zašifrovanou zprávu, ten se opravdu dočká. Prošla jsem všechny události po ukřižování v Janově evangeliu. A našla jsem Janovu promyšlenou koncepci evangelia. Střídají se tu nepřímé a přímé důkazy vzkříšení.

Nejprve se objevuje nepřímý důkaz Ježíšova vzkříšení. Je to jenom detail - ten způsobně svinutý šátek v hrobě. Jako když ráno vstanete a složíte si pyžamo. Je to znamení klidného vstávání. Vstávání ze spánku smrti.

Pak je tu setkání s Ježíšem, přímý důkaz. Marie ho potkává v zahradě. Pak běží za učedníky a mluví o tajemství zahrady. To je nepřímý důkaz pro učedníky.

Pak se učedníci setkávají s Ježíšem – opět přímý důkaz. A takhle to běží až do konce evangelia. Nepřímý důkaz, přímý důkaz, někdo o vzkříšení slyšel, někdo se setkal se vzkříšeným a dal to dál, ... Takhle to bylo s námi, říká Jan. Byli jsme z toho zmatení a dalo nám to zabrat.

A teď ta zašifrovaná zpráva, ta tajemná otázka: A co vy, posluchači evangelia, které jsem zapsal?, říká touto koncepcí Jan. Co vy a vaše hledání? Jak jste na tom s hledáním tajemství toho rána, té zahrady? Už jste našli? Nebo hledáte? Nebo jste šli pryč od otázky? Jak jste na tom letos s objevováním tajemství zahrady?

Příklady těch všech, kteří hledali a našli tajemství zahrady, jsou vlastně povzbuzením. Hledejte a najdete. Stále hledejte a stále budete nalézat. Jde před námi.

Dobry Boze, předkládáme ti svět, ve kterém žijeme a pro který jsi zemřel a byl vzkříšen.

Prosíme tě za lidi, kteří s námi sdílí radost ze vzkříšení. Za náš sbor. Za sbory a farnosti všech církví. Jen ty víš, co schází a co přebývá. Nauč nás spolupráci. Dej nám odvahu obohacovat druhé i být obohacováni druhými.

Prosíme za ty, kteří se musí se svou velikonoční radostí z tvého vzkříšení skrývat. Nemohou před svým okolím říct, že jsou křesťané. Dej jim poznat, že jsi s nimi. Dej jim být tichými a nenápadnými svědky o tvé lásce. A chceš-li, dej jim vidět, jak jejich svědectví beze slov nachází upřímné posluchače.

Prosíme tě, Pane, za všechny, kdo se přestali zajímat o tajemství zahrady tvého vzkříšení. Prosíme za pokřtěné, kteří už nevěří. Lákej je k dobrodružství víry. A jestli chceš, dej jim na nás poznat, že to dobrodružství života s tebou je krásné.

Prosíme tě za lidi uzavřené ve strachu z bezmoci a smrti. Otevři jim oči. Ukaž jim cestu svého Syna. I to, že to On už prošlapal cestu trním smrti k tobě. A jestli chceš, pošli nás ke zdravým i nemocným, abychom jim o této cestě vyprávěli.

Prosíme za lidi, kteří se bojí svobody, kterou přináší vzkříšení. Prosíme, dávej jim odvahu vidět, že smrt není konec. A jestli chceš, dej nám být tvými posly naděje a radosti.

Každý před tebou vyslovujeme svou tichou prosbu.

Otče náš...

připravila Kateřina Frühbauerová

Když se řekne hospic

Když se řekne hospic, lidé si často myslí, že na něm tak moc nezáleží. Projeví sice zdvořilou účast, ale myslí si: vždyť ti lidé stejně umírají. To je pravda. Jenomže to se dá říci o celém životě. Umíráme od samého narození. Jak se říká: nikdo z nás neví dne ani hodiny. Když v životě něco pokazíme, když se něco nepovede, máme obvykle dost času to napravit, změnit, udělat jinak. V hospici tomu tak není, tam je čas vzácný, tam už jde život do finále. Jedna skutečnost skončí a jiná začne. Ať už si pod tím představíme cokoliv. Když se podaří dostat do hlubokého rozhovoru, člověk vlastně ani neví, kdo je ten, kdo odchází a kdo utěšuje. Když jedna stará paní zavedla řeč na svého milovaného básníka Jana Nerudu, tak jsem najednou školák, který loví v paměti, čím by paní profesorku potěšil: *“V kamnech praská, dědek shrben pláče, zvadlé ruce syn mu zulíbá...”* “no to asi ne. A co: *„Čas oponou trh nul a změněn svět, kam, kam padlo lidstvo staré, vše najednou tak krásné, mladé, jaré...”* “to by asi při pohledu na ty zvadlé ruce, které sice mladicky šermují, jako kdysi za katedrou asi také nebylo na místě. S dopomocí dávám dohromady: *“Snad osud lecjaký má ještě sen: však stál jsem vždy, kde svaté stálo právo, a v myslí mé i v prsou všechno zdrávo – nechť nový cíl dá tedy nový den...”* “A laskavý svatý úsměv v unavené tváři mě vlídně vyprovází na chodbu a já jdu na záchod brečet. Mám být přece nad věcí, od toho tu jsem. Jenomže tady jde o život, a když jde o život, tak se někdy i brečí.

Také mají rádi cestopisné programy. Někdy se pak rozhovoří o svém dětství, mládí, kde sami cestovali. Najednou to nejsou lidé, které museli do společenské místnosti přistrkat i s postelí, to už mluví duše, které jsou na cestě k Pánu. Ale přitom neztrácí kontakt s realitou. Jednou se výpověď stočila směrem k nemoci a někdo se důrazně ohradil: takhle ne, to už bychom se rovnou mohli bavit o svých diagnózách.

Většinou už bývají smíření a své finále prožívají důstojně. Po-koje mají vyzdobené fotkami svých nejbližších či kresbami vnoučat. Ale někdy se najde někdo, kdo je plný žluče, nadává na poměry, které stejně už nemůže změnit a jejichž dopady se ho už v žádném případě nedotknou. A já bezmocně poslouchám. Je mi ho líto, že se tak trápí. Snažím se převést řeč na rodinu na hezké

věci, které jistě v životě prožil, ale nenávist bývá cit příliš silný.

Teď musím při každé návštěvě podstoupit test. Štourají se mi až v mozku, a pak přijde deset minut čekání na výsledek. Klienti denního centra už vyhlížejí, těší se, občas pro mě něco upečou a pak to všichni jíme. A já mám strach, abych nebyl pozitivní. Ne, že bych se bál nemoci, ale nechci je zklamat, když bych místo k nim dovnitř se najednou musel zvednout a jít pryč...

Někdy mi sestřičky referují: víš ta paní, co byla ve středu tak spokojená, a tak živě všechno sledovala, tak ta v pátek umřela. A mě při tom napadlo: no vidíš a tobě se to ve středu moc nehodilo, chtěl ses na to vykašlat, zůstat doma; ještě žes to neudělal. A pak mě napadlo: ale co, kolik takových důležitých chvil v životě vlastně člověk promarní a ani o tom neví. Jsem to já, kdo jim něco dává anebo čerpám z reflexí jejich životů a posledních rozhovorů?

A personál? Naprosto úžasný. Všichni pracují s obrovským nasazením. Snaží se mimo jiné také získávat peníze na provoz. Tři měsíce pekli vánoční cukroví. Znovuotevřeli omezený provoz kavárny a často lítá jedna osoba mezi třemi výdejními okénky. Jídlo pro klienty, balíkovna do ulice a výdejna jídel sebou. Když s tím začali, byla fronta lidí snad sto metrů. K tomu ještě plánují venkovní regál s knihami, které bude možné kupovat za sponzorské ceny. Zatím si aspoň dávám sponzorské kafe a prominentně sedím uvnitř, samozřejmě s negativním testem. Néé, vem si k tomu ještě aspoň sušenku...

Ale často se i smějeme. Po kázání v kapli mi jedna paní, která se tam náhodně nachomýtla, řekla: „To jsem nevěděla, že faráři mluví takhle, tak to já tam budu chodit.“

A kolegové faráři? Dan i Ondřej jsou prima, ale vídáme se málo, snažíme se pokrýt celý týden.

A co můžete udělat vy? Když Vláda sponzorsky věnoval dennímu centru pytel brambor, setkalo se to s velkým ohlasem a klienti hned začali vymýšlet recepty. Minulý týden voněly bramboráky až na chodbu. Nebo si prostě přijďte k výdejnímu okénku koupit oběd. A jednou snad i na program v kavárně.

Josef Bartošek

Soběhrdské hovory nad Biblií

Už od poloviny listopadu se ve středu v 18 hodin scházíme k online četbě Janova evangelia. Smyslem není biblická „nalejvárna“, ale společné přemýšlení o tom, co z textu má význam pro to, jak žijeme dnes. Postupujeme kupředu hlemýždím tempem, ale zato už jsme nakousli nebo probrali všechno možné, počínaje osobními otázkami, které se týkají naší konkrétní životní cesty, a konče otázkami teologickými, jako jestli je naše duše nesmrtelná, jestli si umíme představit víru bez náboženství, jestli jsou Ježíšova znamení pro naši víru zásadní, nebo ne.

Kdo chce, najde nás na odkaze <https://cuni-cz.zoom.us/j/99535500241?pwd=eE40VONSaEhQS05tMDRvenpnYlEzdz09>.

Je třeba předem si nainstalovat do počítače program zoom (adresa je: https://zoom.us/download#client_4meeting). Pro první přihlášení můžete potřebovat ještě identifikační číslo setkání a heslo (Meeting ID: 995 3550 0241; Passcode: 187462). Není to těžké, ale pokud by snad někdo tápal, může si napsat o radu na adresu cce.sobehrdy@gmail.com.

Šárka Grauová

Už jste to četli?

Nebo spíš – už jste to objevili? Jaké „to“? **Necessarium**. Úkaz v knižní nabídce! Nevím, koho za tento úžasný počin pochválit víc. Zda **vydavatelství Eman** nebo průvodce **a kol**. Ivu Květonovou, Ondřeje Macka a Mariku Toman Bumbálkovou či přece jen vyzdvihnout **autora původního textu** Jana Amose Komenského?

Málokdy se mi stává, aby má nejmladší dcera, její kluk i má vnoučata byli tak nadšeni a okouzleni klasikou klasik. Je to knížka určená především mládeži, ale myslím, že si ji rád přečte každý, komu se dostane do rukou. Mne nevysmívá.

Jak jsem naznačila, základem je Komenského spisek *Unum necessarium* mírně upravený pro současného čtenáře. Dá se objednat ve vydavatelství Eman jednotlivě nebo větší objednávkou do sboru. Knižka stojí 159,- Kč. Další podrobnosti najdete zde: <http://eman.evangnet.cz/jan-amos-komensk-kol-necessarium>

Takže osobně velmi doporučuji podařenou knížečku **Necessarium** – aneb Co má člověk skutečně vědět, aby dobře žil i umřel. Mirka Nulíčková

Kámen není ámen neboli Outdoorová ekumenická velikonoční meditace

Zveme Vás k velikonoční meditaci - venku.

Devět témat = devět malovaných kamínek, devět kešek, devět otázek, devět řádků hřebenovky pro menší děti, devět audioúvah pro větší děti a dospělé, devět částí kratinké modlitby pro všechny. Vše se poskládá v kešce poslední pak – tajenka napoví, jak získat ukrytý poklad.

Mapu, fotky jednotlivých stanovišť i fotografie úkrytů kešek jako nápovědu najdete na stránkách sboru ČCE v Benešově. Termín, od kdy bude možno hrát a co vzít na hru s sebou, najdete nejpozději 29. 3. na stránkách sboru ČCE v Benešově. Trasu můžete jet na kole, koloběžce, běžet, jít... Kešky i kamínky budou na místě do Letnic.

Velikonoční meditace budou mít i svoji “domácí” verzi dostupnou na stránkách sboru ČCE v Benešově.

Kompletní know-how bude zveřejněno i na stránce <https://postni-doba.webnode.cz/> pro ty, kdo by chtěli něco podobného zorganizovat ve svém sboru.

Velikonoční meditaci otevíráme ekumenicky všem sourozencům v Kristu.
Požehnané Velikonoce všem!

Kateřina Frühbauerová a Jiří Šíma

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: Kateřina Frühbauerová;
tel: 731 177 145, e-mail: benesov@evangnet.cz, [www stránky: benesov.evangnet.cz](http://www.stranky:benesov.evangnet.cz).
facebook: Evangelíci Benešov

Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel: Josef Bartošek;
tel: 604914582, e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, [www stránky:sobehrdy.evangnet.cz](http://www.stranky:sobehrdy.evangnet.cz).

Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Pavel Stolař, 603 830 938

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice. Kazatel: farářka
Pavla Jandečková, , tel. 604 185 520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz

Číslo účtu 191782497/0300

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE Zruč nad Sázavou: Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou,
email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Matěj Opočenský

Číslo účtu: 0162121008 /0300

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské

Adresa: Husova 280, 257 22 Čerčany. Farář Wagner Petr

Telefon: 608 066 406

E-mail: cercany@ccshpraha.cz; web: ccsh-cercany.blogspot.cz/

*V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu,
můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.*

Adresa redakce: FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov

Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici a Zručí n.S. zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 15. června 2021

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech